

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz. 28 —Skarbu z dnia 29 grudnia 1924 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Reform Rolnych, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych w celu wykonania ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o sposobie zapłacenia podatku majątkowego w myśl ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym przez płatników posiadających majątki (nieruchomości) ziemskie, związane ograniczeniami własności, w drodze sprzedaży tych majątków	23
29 —Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 31 grudnia 1924 r. w sprawie zmiany niektórych norm opłat manipulacyjnych, pobieranych przy odprawie celnej towarów	24
30 —Skarbu z dnia 8 stycznia 1925 r. o ustanowieniu Delegata Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej z siedzibą w Katowicach	25
31 —Przemysłu i Handlu z dnia 31 grudnia 1924 r. o podwyższeniu podanej wartości na listach wartościowych w pocztowym obrocie z zagranicą	25
32 —Przemysłu i Handlu z dnia 31 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu w obieg znaczków pocztowych opłaty przeznaczonych dla polskich urzędów pocztowych w Gdańsku	25
33 —Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 7 stycznia 1925 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, w sprawie wykonania ustawy z dnia 31 lipca 1924 r., zawierającej niektóre postanowienia o organizacji szkolnictwa	26
34 —Sprawiedliwości z dnia 3 stycznia 1925 r. o zwinięciu sądu pokoju w Więcborku w okręgu sądu apelacyjnego w Toruniu	30

28.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 grudnia 1924 roku

wydane w porozumieniu z Ministrami: Reform Rolnych, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych w celu wykonania ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o sposobie zapłacenia podatku majątkowego w myśl ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym przez płatników posiadających majątki (nieruchomości) ziemskie, związane ograniczeniami własności, w drodze sprzedaży tych majątków.

Na mocy art. 6 ustawy z dn. 18 lipca 1924 r. o sposobie zapłacenia podatku majątkowego w myśl ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym przez płatników posiadających majątki (nieruchomości) ziemskie związane ograniczeniami własności w drodze sprzedaży tych majątków (Dz. U. R. P. № 73 poz. 714), zarządza się co następuje:

§ 1. Powołana ustawa dotyczy:

- 1) majątków ordynackich (powiernictw rodzinnych, fideikomisów),
- 2) majątków ziemskich, związanych węzłem substytucji powierniczej (fideikomisyjnej),
- 3) majątków ziemskich, do których przywiązane jest stale na mocy ustawy, statutów lub umowy ograniczenie w rozporządzaniu temi majątkami, jako to: majątków martwej ręki t. j. majątków duchownych, biskupich, kapitulnych, klasztornych, plebańskich, kościelnych, cerkiewnych oraz majątków należących do gmin wyznaniowych, fundacyj i t. p. Nie należą do tej kategorii nieruchomości ziemskie, co do których ograniczenie prawa rozporządzalności ma charakter czasowy np. na pewien oznaczony okres czasu lub na czas życia jednego właściciela.

Powołana ustawa może być zastosowana również i do majątków instrukcyjnych, o ile właściciele ich są związani określonymi powyżej ograniczeniami prawa własności.

§ 2. Celem uzyskania zezwolenia na parcelację, właściciele majątków ziemskich, określonych w po-

przednim paragrafie niniejszego rozporządzenia winni zwracać się do właściwego okręgowego urzędu ziemskiego, względnie, o ile chodzi o majątki instrukcyjne, do Ministerstwa Reform Rolnych za pośrednictwem właściwego okręgowego urzędu ziemskiego. W zastępstwie właściciela dóbr martwej ręki prośbę winna wnieść osoba zarządzająca temi dobrami, imieniem zaś właściciela niewłasnowolnego opiekun lub kurator za zgodą właściwego sądu opiekuńczego.

Do prośby, niezależnie od tego, w jakim powiecie znajdują się odnośne nieruchomości, winny być dołączane dane, wymagane w art. 2 rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 14 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 1 poz. 3), a nadto następujące dokumenty:

- a) zaświadczenie właściwego urzędu (inspektora) skarbowego o wysokości sumy przypadających od właściciela majątku należności z tytułu podatku majątkowego, oraz o wysokości sumy uiszczonych przez płatnika na ten cel wpłat,
- b) obliczenie stwierdzające, że część ceny sprzedaży płatna przed aktem kupna-sprzedaży i przy tym akcie nie przewyższa sumy potrzebnej do pokrycia należności z tytułu podatku majątkowego i kosztów połączonych z parcelacją,
- c) zaświadczenie lub pokwitowanie kasy skarbowej, sądu lub notariusza z wpłacenia na poczet podatku majątkowego sum pobranych ewentualnie przed zawarciem umowy o sprzedaż.

§ 3. Płatnikom, którzy w myśl postanowień poprzedniego paragrafu wniosą odpowiednio udokumentowane prośby, okręgowy urząd ziemski wyda zaświadczenia o złożeniu tych prośb.

Na podstawie takiego zaświadczenia dyrektor właściwej izby skarbowej może na prośbę płatnika, uwzględniając czas potrzebny do przeprowadzenia parcelacji, udzielić stosownego odroczenia terminu płatności podatku.

§ 4. Odpowiednio do sumy należnego od płatnika podatku majątkowego okręgowy urząd ziemski na podstawie przeciętnych cen rynkowych za ziemię ustali obszar gruntów mających ulec sprzedaży dla pokrycia zarówno podatku majątkowego, jak i wszelkich kosztów połączonych z parcelacją i przewłaszczeniem gruntów.

W wypadkach, w których część ceny kupna ma być nowonabywcom skredytowana, okręgowy urząd ziemski udzieli zezwolenia na sprzedaż takiego obszaru gruntów, jakiego sprzedaż okaże się niezbędną, aby należny od płatników podatek majątkowy został w całości pokryty wpłatami gotówkowymi, złożonymi przez kupujących przed aktem kupna-sprzedaży i przy tym akcie.

W zezwoleniach na parcelację okręgowy urząd ziemski winien zawsze zamieszczać zastrzeżenie, że sumy pieniężne, należne za sprzedane na mocy powołanej ustawy grunta, winny być przez nabywców składane w sposób określony w części drugiej i trzeciej art. 2 ustawy.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Reform Rolnych: *W. Kopczyński*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

29.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 31 grudnia 1924 r.

w sprawie zmiany niektórych norm opłat manipulacyjnych, pobieranych przy odprawie celnej towarów.

Na podstawie artykułu 7 p. e ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. № 80 poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustępy A i E rozdziału I oraz cały rozdział II artykułu 15 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej, w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 27 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 68 poz. 663) otrzymują następujące brzmienie:

Ustęp A. Rozdziału I.

Od towarów przywożonych i wywożonych podlegających opłacie celnej, z wyjątkiem przywożonych kolejowych przesyłek pośpiesznych i nadzwyczajnych — 5% od sumy cła, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przesyłki.

Od przywożonych kolejowych przesyłek pospiesznych i nadzwyczajnych — 15% od sumy cła, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przesyłki.

Ustęp E. Rozdziału I.

Od towarów odprawianych na zasadzie art. 12 niniejszego rozporządzenia w obrocie uszlachetniającym czynnym i biernym oraz w obrocie reparacyjnym czynnym i biernym pobiera się przy przywozie i powrotnym wywozie oraz przy wywozie i powrotnym przywozie 0,01 zł. od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej przywożonej lub wywożonej przesyłki.

W innych wypadkach odprawy warunkowej towarów pobiera się przy przywozie oraz przy wywozie 0,05 zł. od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 zł. od każdej wywożonej lub przywożonej przesyłki.

O ile do towarów odprawionych pierwotnie warunkowo stosuje się następnie odprawę zwykłą (ostateczną), opłaty manipulacyjne należy pobierać według norm właściwych, stosowanych przy odprawie ostatecznej.

Pobieranie opłat manipulacyjnych przy odprawie warunkowej przesyłek w ruchu pocztowym normuje treść rozdziału III.